

не трѣба да казвашъ жена ми, когато говоришъ за дъщеря ми.

Г. Данденъ.

Побѣснявамъ! какъ? жена ми не е ли ми жена?

Г-жа Сотенвилъ.

Да, зетко, тя ти е жена, но не ти е позволено да я наричашъ тѣй. Ти можеше да правишъ това, ако са бѣше оженилъ за нѣкоя отъ твоите.

Г. Данденъ (на страна).

Ахъ! Георге Дандене гдѣ си са бжкналь (съ гласъ). Ей, моля ви са, оставете на едно мгновение благородението на страна, и по чѣкайте да ви кажа както можя. (На страна). Де дяволите тиранството отъ тая случка! на Г-на Сотенвила). Казвамъ ви, че не съмъ задоволенъ отъ женидбата ми.

Г-нъ Сотенвилъ.

А причината коя е, зетко?

Г-жа Сотенвилъ.

Какво! Да говоришъ тѣй за една работа, отъ която си ся ползвалъ толкова!

Г. Данденъ.

А какви ползи, госпожо? Защото са ползува